

[Søren Andersen.]

ind, når vedkommende har tjent 11.000 kr. Det er rundt regnet kun det halve af det, kvindelige arbejdere tjener. Fradragsreglerne begynder altså at virke, når den samlede indtægt er på godt 21.000 kr. Hvis disse ægtefæller, enten det er den ene eller den anden, øger sin indtægt med 3.000 kr. og man tager skatten i betragtning, bliver der 1.000 kr. tilbage. Og tænker vi os den vældige indsats, at de øger indtægten med 10.000 kr. — det vil altså sige, hvis det er hustruen, der tager ud og arbejder, uden at manden i og for sig har øget sin indsats — så er det hele, de får ud af det, 2.000 kr. Man når op på en indtægt på 23.000 kr., hvilket er 15 pct. under gennemsnitsindtægten for ufaglærte arbejdere. I sådanne tilfælde kan det ikke lykkes med al indsats af arbejdsomhed fra hustruens side, fra invalidens side, at nå til en indtægt, der er lige så stor som en ufaglært arbejders. Det rammer navnlig hårdt, når det er kvinden, der udearbejder; det rammer naturligvis også hårdt, når det er manden; men navnlig når det er kvinden, der gør det, idet hendes indtægt jo gennemgående er mindre.

Jeg spørger da: er dette retfærdigt? Og mit svar er et afgjort nej. Jeg spørger: er dette hensigtsmæssigt? Mit svar er et afgjort nej. Og når man eventuelt siger, at det koster penge — det sagde man også for 2 år siden — så bør man lægge mærke til, at lovforslaget er udformet sådan, at dets positive side begynder at virke med, selv om der skal lægges penge ud i første omgang. Jeg har en sikker tro og forvisning om, at de penge kommer igen, og at lovforslaget er rigtigt. Så kan man drille, alt det man vil, med en lille bemærkning i forbindelse med et bredt anlagt lovforslag, for jeg holder på mit. Det er et spørgsmål, der skal klares, og det er rigtigt, hvad der ligger i dette lovforslag. Derfor er det også beklageligt, at vi ikke fra ministerens side har fået en mere positiv holdning, end tilfældet er.

Niels Mørk: Jeg kan helt tilslutte mig socialministerens betragtninger over det foreliggende lovforslag, og jeg skal kun gøre et par enkelte korte bemærkninger.

Som det også var tilfældet med det forslag til folketingsbeslutning, vi nys har behandlet, om ændringer i den offentlige sygeforsikring, håndplukker forslagsstillerne her enkelte problemer, som man udmærket ved alle behandles i kommissioner og udvalg. Retten hertil skal jeg selvfølgelig under ingen omstændigheder bestride. Men jeg vil da gerne i alt stilfærdighed sige, at denne fremgangsmåde kan nok forekomme så besynderlig, at forslagsstillerne kan mistænkes for ikke alene at have saglige synspunkter i denne sag. Men det kan vel ikke være rigtigt.

Jeg vil gerne understrege, at mit parti er stærkt interesseret i at opnå en forenkling og opnå en samlet løsning af spørgsmålet om de nuværende meget indviklede, meget komplicerede fradragsregler, men for hele pensionsområdet. Og dette opnås jo ikke ved det forslag, der ligger her. Men spørgsmålet kan løses, når betænkningen fra det sagkyndige udvalg foreligger, og ministeren har jo lovet, endda i skrift, at udvalget vil være færdig med sit arbejde i indeværende folketingsår, og det mener jeg at vi må afvente.

Clara Munck: Jeg vil gerne sige til hr. Søren Andersen, at jeg synes, det var en ualmindelig smuk og også rigtig tale, han holdt om de meget uheldige konsekvenser, vore fradragsregler og nedslag i det hele taget har for den enkelte pensionist. Vi mener selvfølgelig også i den konservative folketingsgruppe, at disse ting i høj grad kræver en ændret indstilling og noget nyt lovindhold. Men så må jeg alligevel bedrøve med, at jeg ikke kan medvirke til dette forslags gennemførelse, og det kan den konservative folketingsgruppe altså ikke, al den stund vi, som det allerede er blevet sagt, jo lige har afsluttet et udvalgsarbejde, hvor vi i